

Το σημαντικότερο γεγονός της ανθρωπότητας (Πρεσβύτερος Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

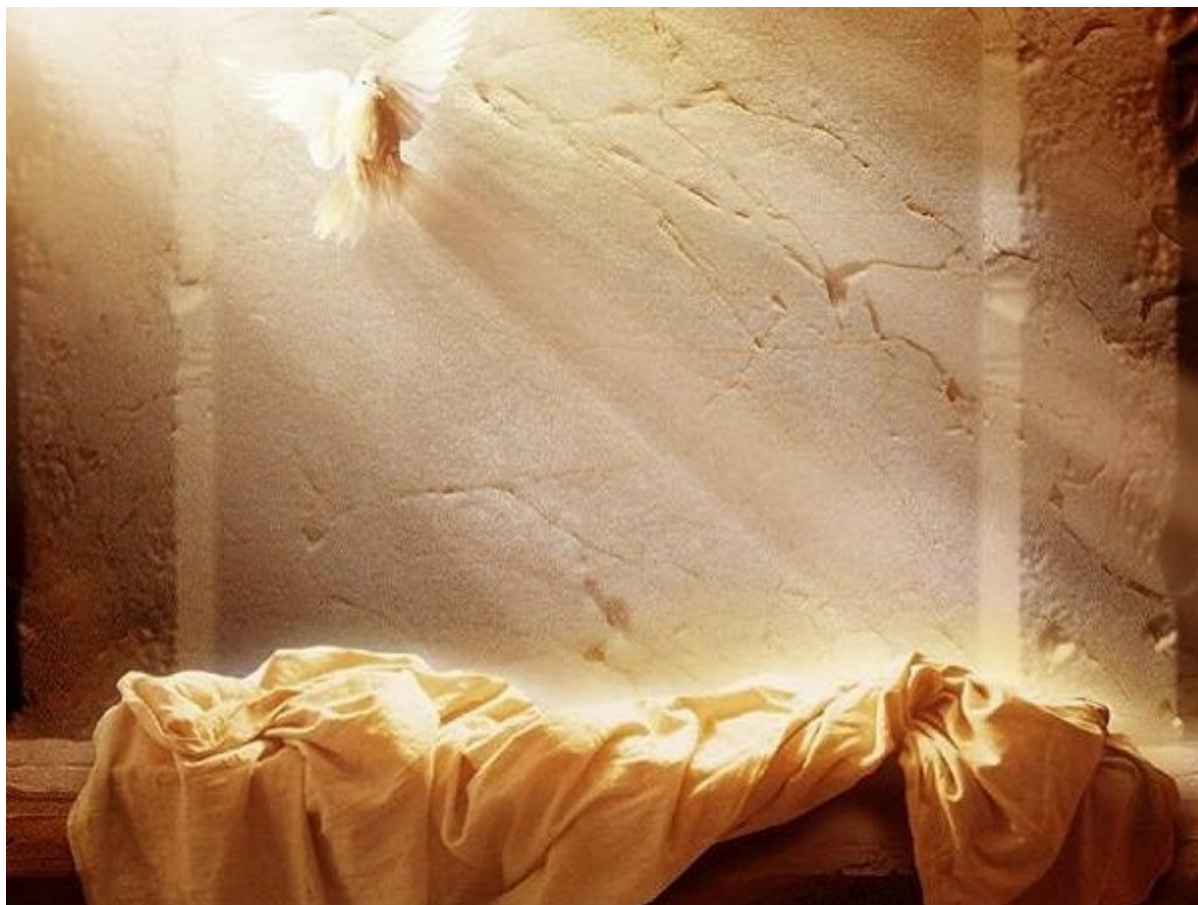

Πέρα από την πεζότητα της καθημερινότητας και πάνω από τα ποικίλα μικρά και μεγάλα προβλήματά, προσωπικά ή συλλογικά, υπάρχει «η εορτή των εορτών», το Πάσχα του Κυρίου Ιησού!

Η Ανάσταση του Χριστού στα Ιεροσόλυμα, επί Ποντίου Πιλάτου, είναι το σημαντικότερο γεγονός για όλο τον κόσμο και για πάντα. Όλοι οι άνθρωποι «όπου γης», σε όλους τους αιώνες, έχουμε ένα δυνατό εχθρό μπροστά στον οποίο κανείς, μα κανείς, δεν μπόρεσε να μην υποταχθεί. Ο θάνατος, ως κυρίαρχος του σύμπαντος κόσμου, είναι ο πραγματικός αντίπαλος και δυνάστης. Ό,τι και να κάνεις, όπως και να ζεις, στο τέλος θα καταλήξεις στον τάφο. Δεν είναι φρικτό;

Αυτή την ανθρώπινη πορεία προς τον τάφο την έκανε με τη θέλησή Του, όχι αναγκαστικά, και ο Θεάνθρωπος Ιησούς Χριστός. Μπήκε στη φρίκη του Άδη, «κατήλθεν εν τοις κατωτάτοις της γης», και με την Ανάστασή Του ελευθέρωσε το

ανθρώπινο γένος από τη μονιμότητα του θανάτου. Από εκείνη την ημέρα, «τη μια των Σαββάτων», ο θάνατος έγινε ύπνος και τα νεκροταφεία κοιμητήρια. Οι πεθαμένοι έγιναν κεκοιμημένοι που μεταβαίνουν «εκ του θανάτου εις την ζωήν».

Να γιατί η Ανάσταση του Χριστού εορτάζεται ως η «εορτή των εορτών και η πανήγυρις των πανηγύρεων». Να γιατί οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί χαίρονται και ευφραίνονται το Πάσχα και για σαράντα μέρες γιορτάζουν και ψάλλουν το Χριστός Ανέστη. Γιατί γνωρίζουν τη σημασία του γεγονότος όχι μόνο για τους ίδιους αλλά για όλο τον κόσμο, ανθρώπους και κτίση. Νικήθηκε η φθορά, ο θάνατος!

Ξέρουμε όμως ότι ο θάνατος έχει ποικίλες μορφές εκτός από το χωρισμό της ψυχής από το σώμα. Είναι οι αποτυχίες στις διαπροσωπικές σχέσεις, οι δοκιμασίες και οι δυσκολίες της ζωής που προκαλούν πόνο, οι απογοητεύσεις από τον εαυτό μας ή τους γύρω μας, η αδυναμία να ζήσουμε όπως επιθυμούμε, τα χρέη και οι εκκρεμότητες που φέρνουν σύγχυση και αγωνία για το αύριο, όπως και πολλά άλλα που η πραγματικότητα της ζωής παρουσιάζει.

Θα μπορούσαμε να πούμε το απλό αυτό συμπέρασμα: αν ο Χριστός νίκησε τον πιο μεγάλο εχθρό μας δεν μπορεί να νικήσει τις δυσκολίες και τα προβλήματά μας; Όμως είναι ανάγκη να τονιστεί ότι ο Χριστός δεν ήλθε να αντικαταστήσει τον εαυτό μας αλλά να τον μεταμορφώσει. Και αυτό, αν θέλει ο καθένας μας

ξεχωριστά. Νικά το θάνατο και κάθε μορφή θανάτου που βιώνει ο άνθρωπος, στο σημείο που δεχόμαστε να γίνει «ο Κύριός και Θεός μας», κατά το λόγο του Αποστόλου Θωμά.

Η ένωσή μας με τον Αναστημένο Χριστό φέρνει μέσα μας την προσωπικό ανάσταση.

Η άρση το προσωπικού μας σταυρού οδηγεί στην εμπειρία του Σταυρού του Κυρίου.

Η συσταύρωση με το Χριστό οδηγεί στην ανάσταση μαζί Του. Η τήρηση των εντολών Του, δηλαδή μας φέρνει τη χαρά της παρουσίας Του.

Στην Εκκλησία, ως το σώμα του Σταυρωθέντος και Αναστάντος Κυρίου, μπορούμε να γευτούμε εμπειρικά τη νίκη του θανάτου, να βιώσουμε το μυστήριο της Ανάστασης κα βιώνοντάς το το κατανοούμε. Τότε η χαρά και η ειρήνη της καρδιάς, ως αποτέλεσμα της ένωσής μας με το νικητή του θανάτου, θα κυριαρχούν στην ύπαρξή μας, βεβαιώνοντας ότι «Ανέστη ο Κύριος όντως» και ότι είναι αλήθεια αυτό που αιώνες η Εκκλησία λέει πάλιν και πολλάκις

ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ!

ΑΛΗΘΩΣ ΑΝΕΣΤΗ!